

Orice om care are mintea lucidă și nu are creierul spălat de o propagandă bezmetică, poate observa că actualul Guvern ucrainean, instalat prin lovitură de stat după 21 februarie 2014 la Kiev, este practic un pion al Washington-ului. Până în luna mai a.c., Federația Rusă a vrut să creadă într-o negociere cu Vestul. A fost de acord cu păstrarea independenței Ucrainei, cu două condiții: federalizarea acestei țări cu o minoritate rusă de aproximativ o treime din totalul populației și protecția minorității ruse și a vorbitorilor de limbă rusă. În Ucraina, țară cu o populație totală de 44 milioane locuitori, trăiau aproximativ 9 milioane de etnici ruși și un total de 15 milioane de rusofoni. În schimb, Moscova s-a oferit să sprijine economia Ucrainei, în special în ceea ce privește energia și să recunoască guvernul ucrainean. În același timp, unul dintre cei mai importanți politologi contemporani, fostul Secretar de stat al SUA și laureat al Premiului Nobel pentru Pace, Henry Kissinger a cerut guvernului american să renunțe la ideea de a integra Ucraina în NATO și să adopte vis-à-vis de această țară raporturi similare cu cele ale Finlandei. În aceste condiții, un acord ar fi pus capăt crizei. Dar propunerea lui Kissinger a fost total respinsă de către Washington, motivându-se că nu s-ar putea tempera ceea ce pare a fi un atac atent planificat al SUA împotriva Rusiei.

Potrivit lui Stephen Cohen, un istoric specialist în problemele Rusiei din Princeton, elementele raționale ale CIA sunt în afara jocului, acestea nu pot ajunge la Casa Albă, iar el rezumă: „unde, cineva dorește un conflict cu Rusia”. Stephen Cohen este un universitar evreu apropiat al Partidului Democrat și a susținut alegerea lui Barack Obama. Dar acum este respins de către cercurile politice dominante din SUA și Occident, pentru criticile aduse oficialilor americani, din cauza apelurilor sale repetate la reținere și negociere. Stephen Cohen nu ezită să vorbească public despre disoluția aparatului de stat american și amploarea crizei actuale.

Pe baza discuțiilor sale cu omologii ruși și americani, Stephen Cohen subliniază că Kremlinului îi este pur și simplu imposibil să abandoneze forțele separatiste din Donbass. Forțele ucrainene au o parte importantă de ultranaționalisti, care au făcut apel pentru purificarea etnică a rușilor în Ucraina. Putin este puternic presat de anturajul său și de public să acționeze rapid și decisiv. Dar Putin este în același timp un strateg atent și prudent. El nu vrea o confruntare cu NATO sau America. Cu toate acestea, în cel mai recent discurs al său, președintele rus a subliniat că Rusia este „pregătită să se apere” și că ea nu acceptă să fie „dominată militar.” Ceea ce nu vrea mass-media să explice este contextul care a dat naștere discursului lui Vladimir Putin.

Președintele rus Vladimir Putin a împiedicat, începând din 1999, distrugerea Rusiei programată de către oligarhii din Rusia îmbogățiți fraudulos, cea mai mare parte dintre ei ne-ruși. Aceștia, în legătură cu cercuri „discrete” din Statele Unite au întreprins, împotriva oricărei logici aparente, demolarea tuturor sectoarele strategice ale economiei ruse: armament, industrie IT etc . Această distrugere ar fi făcut practic imposibilă orice reacție a Rusiei la un atac nuclear american. Cu alte cuvinte, oligarhii pe care Putin i-a neutralizat au realizat așa-numitele „măsuri economice reformiste”, prin care Statele Unite au planificat distrugerea în plan militar a bazelor rusești create în timpul Războiului Rece. Salvând Rusia de la distrugere, Vladimir Putin a stârnit în cercurile occidentale globaliste un resentiment puternic, care a dus la o campanie sistematică de demonizare a lui în presa din Occident, campanie preluată pe negândite și în presa slugarnică zisă „pro-occidentală” din România.

Campania de linșare mediatică a președintelui Putin și a Rusiei este făcută de către centrul de putere SUA & NATO pentru că Rusia nu numai că a supraviețuit, dar a devenit din ce în ce mai mult, alături de China, un arhitect al sfârșitului dominației unipolare americane în lume. Pentru ruși în general și pentru Putin în special, scopul NATO este cunoscut: distrugerea pur și simplu a Rusiei și fărâmițarea sa în nenumărate state etnice sau religioase, care să lupte unul împotriva celuilalt. Este limpede că piesa jucată în Ucraina este doar vârful aisbergului. Și partea nevăzută a acestui aisberg este planul de destabilizare politică a Rusiei, având ca rezultat fragmentarea și dezmembrarea acestui stat. Iar SUA ar urma să ia în primire, pe bucăți, ceea ce ar mai rămâne din actuala Federație Rusă.

Pericolul este real și o demonstrează finanțarea de către SUA a campaniei unui candidat în cadrul alegerilor prezidențiale din Federația Rusă din anul 2012. Această campanie finanțată de către SUA, având ca figură centrală pe șahistul evreu Kasparov pe post de contracandidat al lui Putin, trebuia să demonstreze în media din Vest că alegerile au fost „fraudate”, ceea ce ar fi urmat apoi să constituie un motiv plauzibil pentru a finanța și organiza și la Moscova o manifestație în genul celei de pe „maidanul” de la Kiev, sau chiar o destabilizare politică și mai violentă, precum cea organizată de către serviciile SUA în unele state arabe și numită în batjocură „primăvara arabă”.

Deoarece destabilizarea politică a Rusiei nu i-a reușit, Washingtonul s-a angajat să sprijine un război în Ucraina, în scopul de a legitima acțiunea NATO împotriva Rusiei și în același timp de a încerca o lovitură de stat în Federația Rusă, deghizată ca „revoluție moscovită”. Răspunsul Rusiei a fost de a invita militarii în termen din Ucraina să fugă în Rusia la prima ocazie, sau chiar de a merge acolo direct. De asemenea a cerut un tratament demn pentru prizonierii ucraineni. Sute dintre ei sunt deja în Rostov pe Don, unde sunt tratați decent. După cum s-a

subliniat de către mulți observatori, mobilizarea la care s-a angajat Ucraina poate fi explicată doar ca parte a unui război între două țări, Ucraina – Rusia, iar nu împotriva unor miliții separatiste din propria țară. Ucraina face gesturi din ce în ce mai periculoase, ca de exemplu lansarea, pe la sfârșitul lunii iulie, a patru rachete balistice, care ar putea avea la o adică și încărcătură nucleară sau biologică, împotriva rebelilor pro-ruși. Aceste rachete, deși non-nucleare, sunt o atenționare pentru Rusia cu privire la faptul că Ucraina este în stare să folosească inclusiv arme tactice extrem de puternice.

Stephen Cohen, în același loc citat mai sus, mai arată că există riscul unei situații extrem de grave și că un război se țese la orizont. Este vorba de cea mai gravă criză, după așa numita criză a rachetelor din Cuba, din 1962. Kremlinul examinează diverse măsuri preventive pentru a proteja partea de est a Ucrainei de forțele Kievului. Printre aceste măsuri este și opțiunea pentru o zonă de interdicție aeriană. Rușii intenționează să profite de ocazie pentru a face ceea ce au făcut SUA în Libia. Dar, conform lui Stephen Cohen, există și alte scenarii mult mai grave, care sunt luate în calcul.

Federația Rusă și-a schimbat recent doctrina militară, față de aceea din anii '90. În SUA se discută despre planurile implementate la Moscova pentru folosirea armelor nucleare tactice de mici dimensiuni, capabile de a contracara un atac NATO. Rușii de fapt nu mai cred într-o confruntare nucleară de mare anvergură, ci ei cred mai curând în varianta unei confruntări convenționale, susținută de o „artilerie” nucleară. Și, în acest joc, rușii au un avantaj clar: ei au 10.000 de focoașe de „artilerie nucleară”, împotriva 400 sau 500 ale SUA. Acesta este un risc real de escaladare, dacă rușii vor fi obligați de către Vest să intervină direct în Ucraina, cu aviația lor. NATO ar putea decide să se mute în vestul Ucrainei și, pentru prima dată, Statele Unite și Rusia ar fi în contact direct, la granița cu Rusia, cu o Rusie disperată, care este nevoită să își joace supraviețuirea într-un război cu o Americă prea convinsă de atotputernicia ei.

Deocamdată, Polonia și țările baltice continuă să trimită mercenari în Ucraina, pentru a lupta împotriva rebelilor pro-ruși, iar personalul NATO continuă crească în țările membre din Est.

AUTOR: Prof. dr. Nicolae Iuga